

at Foreningen dannedes i November Maaned, Opraabet stod i „Nakskov Tidende“ — jeg fremlægger her et Eksemplar af Bladet, for at man ikke skal tvivle om Rigtigheden — den 3. December 1923, men først den 16. Januar 1924 mødte samme Blad med sit Angreb paa Oluf Olsen. De to Ting kan altsaa intet have med hinanden at gøre. Ministeren siger, at Afsløringen ikke var en sjofel — det er ikke mig, der bruger Udtrykket — Hævnaakt fra Venstres Side. Atter dette er en Urigtighed af Indenrigsministeren. Der er vel ingen, der bedre end Venstrebladets egen Redaktør er i Stand til at sige, hvad Motivet til hans Afsløring har været, og det er han saa elskværdig at oplyse i sit Blad for 16. Januar. Han føjer endda til, at en lignende Hævnaakt — jeg formoder, man har brugt det benyttede Udtryk —, en lignende sjofel Hævnaakt har han gjort sig skyldig i for Aar tilbage i et lignende Tilfælde, saa det er altsaa ikke noget nyt. Men Redaktøren skriver den 16. Januar: „Da der kort før Jul blev dannet en godgørende Forening: „De Gamles Værn“, betroede man fra socialistisk Side endog Olsen et nyt Tillidshverv som Medlem af denne Forenings Bestyrelse.“ — Manden har nu aldrig været Medlem af Bestyrelsen — „Vi besluttede den Gang, at Sagen ved given Lejlighed skulde drages offentligt frem, og nu, da „Socialen“ selv paa ny rejser Spørgsmaalet om „Udrensning“, er Lejligheden givet“. Det vil altsaa sige, at hvis den Lejlighed, som det socialdemokratiske Blad havde givet, ikke var kommet, saa var der ikke sket nogen Afsløring. Men hvad var det saa for en Lejlighed, der blev benyttet? Det var den, der opstod ved, at „Social-Demokraten“ ikke vilde være tavs om den saakaldte Cold-Affære. Derfor hænger disse to Spørgsmaal ganske nøje sammen. Havde man kunnet købe „Social-Demokraten“'s Tavshed i Cold-Affæren, saa havde der ingen Udrensning fundet Sted i Olsen-Affæren. Det er aldeles uomtvisteligt. Det er godtgjort. Det er klart og tydeligt forelagt af Bladets egen Redaktør, som jo maa vide Besked om denne Sag. Maa jeg føje til, at jeg beklager naturligvis dels dette, at Bladet og Redaktøren har udført en saadan sjofel Hævnaakt, dels, at Indenrigsministeren ved at omtale Sagen her paa den Maade, han har gjort, paa en Maade er delagtig i Hævnakten, navnlig hvis det er Meningen, at der skal fortsættes med Hævn overfor den Mand i Anledning af den Tale, jeg nu har holdt her i Dag.

Den højtærede Minister interesserede

sig i sin Tale forleden Dag for den radikale Presses økonomiske Forhold. Maaske vil den højtærede Minister ikke finde det udelikat, at ogsaa jeg interesserer mig noget for den Presse, som den højtærede Indenrigsminister staar nær. Jeg taler ikke om Pressen i Almindelighed. Det, jeg nærmest tænker paa, er „Nakskov Tidende“, dette meget moralske Blad derovre, som Indenrigsministeren, saa vidt mig bekendt, er Medejner af. Der maa jo forudsættes at herske den allerstørste Moral indenfor dette Blads Kreds og hos dets Udgivere. Jeg har i de sidste Dage modtaget en Del Skrivelser hjemme fra min Valgkreds. Medens jeg var hjemme, modtog jeg ogsaa en Del personlige Henvendelser fra den højtærede Ministers egne Meningsfæller i min Valgkreds. Men, som sagt, jeg har senere faaet nogle Breve og Telegrammer hertil, som er meget interessante. At oplæse dem vilde føre for vidt, jeg maa nøjes med at nævne Hovedindholdet. Det er dette, at „Nakskov Tidende“ i sin Tid — i 1918 tror jeg, det var — overgik fra privat Eje til at blive et Andelsforetagende, hvori hver af Andelshaverne tegnede sig for en Laanegaranti paa 500 Kr. Der paastaas — og jeg har set nogle Dokumenter, der kunde tyde paa, at det juridisk er rigtigt —, at man den Gang har foregivet for Folk, at denne Garanti ikke vilde blive effektiv, at de paagældende intet vilde komme til at betale. Nu synes der imidlertid at være indtraadt en Forandring. Jeg ved ikke, om det er paa Grund af Regeringspartiets vældige Fremgang og dets Presses store Styrke, men der synes at være indtraadt en Forandring, idet man nu indkræver en Femtedel af de Penge, som de paagældende har tegnet sig for. Det drejer sig om rige Folk, det drejer sig om Ministre og almindelige Mennesker, og det drejer sig ogsaa om fattige Folk, om Fiskere og Husmænd. De, der har tegnet sig for 500 Kr., skal nu kontant af med 100 Kr. paa en Gang, en Femtedel af Beløbet. Der er holdt et Møde, hvori der deltog 45 af den højtærede Indenrigsministers Meningsfæller hjemme i Nakskov, om denne Sag, hvor man blev enig om, at man alligevel ikke med det gode vilde bøje sig. Referere de stærke Udtalelser, der er faldet ved den Lejlighed, og som er refereret videre til mig, tør jeg ikke, jeg er en Modstander af stærke Ord. Kunde jeg tage Ordene Bedrageri og Falsk lige saa let i min Mund som den højtærede Indenrigsminister, vilde det ikke